



Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-305/2023-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivana Turudića, univ.spec.crim., predsjednika vijeća te dr.sc. Tanje Pavelin i Tomislava Juriše, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Ive Kero, zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Z. S., zbog kaznenog djela iz članka 246. stavak 2. u vezi sa stavkom 1. i člankom 37. stavak 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – ispravak, 101/17., 118/18., 126/19., 84/21. i 114/22.– dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Splitu od 9. svibnja 2023. broj K-61/2012, u sjednici održanoj 28. veljače 2024. u prisutnosti u javnom dijelu sjednice branitelja optuženika, odvjetnika J. Č.,

presudio je

I Djelomično se prihvaća žalba optuženog Z. S., preinačuje se prvostupanjska presuda u pravnoj oznaci djela te se izriče da je optuženi Z. S. radnjama opisanim u činjeničnom opisu izreke te presude počinio kazneno djelo poticanja na zlouporabu povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi stavka 1. i članka 37. stavka 1. KZ/11. pa se na temelju članka 246. stavak 2. KZ/11. osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, te se prema istom temeljem odredbe čl. 56. KZ/11. izriče uvjetna osuda, pa se kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine neće izvršiti ako optuženik u roku od 3 (tri) godine ne počinio novo kazneno djelo.

II U ostalom dijelu žalba optuženog Z. S. odbija se kao neosnovana te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Splitu optuženi Z. S. proglašen je krivim za kazneno djelo protiv gospodarstva, produljeno kazneno djelo poticanjem na zlouporabu povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi stavka 1. i u vezi članka 37. stavak 1. i članka 52. KZ/11. činjenično i pravno поближе opisano u izreci te presude.

2. Na temelju članka 246. stavka 2. u vezi članka 37. i članka 52. KZ/11. optuženi Z. S. osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, a na temelju članka 56. KZ/11. optuženiku je izrečena uvjetna osuda na način da se kazna zatvora neće izvršiti ako optuženik u vremenu provjeravanja od tri godine od pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

3. Na temelju članka 158. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj: 152/08., 76/09., 80/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. i 80/22. - dalje: ZKP/08.) optuženi Z. S. dužan je na ime postavljenog imovinskopravnog zahtjeva platiti oštećenom trgovačkom društvu S. d.d. u stečaju, kao pravnom sljedniku oštećenog trgovačkog društva S. d.d. iznos od 405.084,08 EUR / 3.052.106,00 kn i to u roku od tri godine od pravomoćnosti presude, dok se u odnosu na zatražene zakonske zatezne kamate oštećenik upućuje da iste može ostvarivati u parnici.

4. Na temelju članka 148. stavak 1. u vezi članka 145. stavak 2. točke 1. i 6. ZKP/08. optuženi Z. S. dužan je naknaditi troškove kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 1.401,07 EUR/10.556,36 kn od čega iznos od 785,72 EUR/5.920,00 kn na ime troškova sudsko medicinskog vještačenja stalnog sudskog vještaka dr. M. D., iznos od 482,63 EUR / 3.636,36 kn na ime troškova knjigovodstveno-financijskog vještačenja sačinjenog po stalnom sudskom vještaku I. F. te daljnji iznos od 132,72 EUR/1.000,00 kn na ime paušalne svote, dok će o troškovima opunomoćenika z.z. oštećenog trgovačkog društva S. d.d. u stečaju kao pravnog slijednika oštećenog trgovačkog društva S. d.d., sud odlučiti naknadno posebnim rješenjem.

5. Protiv te presude žalbu je podnio optuženi Z. S. po branitelju J. Č., odvjetniku u S..

6. Optuženik se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 9. ZKP/08., zbog povrede kaznenog zakona iz članka 469. stavak 1. točka 3. ZKP/08. i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 470. stavak 1. točka 1. ZKP/08.) s prijedlogom da drugostupanjski preinači prvostupanjsku presudu način da se optužba odbije zbog nastupa zastare kaznenog progona, a podredno, da se optuženik oslobodi optužbe. Ujedno je zatražena obavijest o sjednici drugostupanjskog vijeća.

7. Odgovor na žalbu nije podnesen.

8. Spis je bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske u skladu s odredbom članka 474. stavak 1. ZKP/08.

9. Sjednici drugostupanjskog vijeća nazočio je branitelj optuženika, odvjetnik J. Č.. Uredno obaviješteni zamjenik Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske i optuženik nisu pristupili pa je sjednica održana u njihovoj nenazočnosti, sukladno članku 475. stavak 3. ZKP/08.

10. Žalba optuženog Z. S. je djelomično osnovana.

10.1. Protivno žalbenim navodima, optužba u konkretnom slučaju nije prekoračena s obzirom da se i optužba i presuda odnose na isti događaj i izreka pobijane presude o odlučnim okolnostima počinjenja djela ne odstupa u činjeničnom pogledu od optužbe. Dakle, nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468.

stavak 1. točka 9. ZKP/08. kako to prigovara žalitelj jer izmjene u pravnom opisu djela i usklađivanje činjeničnog opisa u skladu s rezultatima provedenog dokaznog postupka u odnosu na optužbu nisu pretvorile djelo u presudi u drugo ili drugačije djelo, u kojem slučaju bi prestao identitet i optužba bi bila prekoračena.

10.2. Pobijana presuda ispitana je i sukladno članku 476. stavku 1. točki 1. ZKP/08. te nije utvrđeno da bi bila počinjena neka od bitnih povreda odredaba kaznenog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

10.3. Nije u pravu žalitelj kada navodi da je za kazneno djelo iz članka 246. stavak 2. u vezi stavka 1. KZ/11. nastupila zastara kaznenog progona. Djelo je počinjeno u razdoblju od 30. kolovoza 2001 do 13. svibnja 2003., a sukladno članku 8. stavak 2. KZ/11. djelo je počinjeno danom posljednje radnje, pa zastara kaznenog progona, s obzirom na zapriječenu kaznu, nastupa protekom 20 godina od počinjenja djela (članka 81. stavak 1. alineja 3. KZ/11.), međutim, kako je prije proteka roka iz stavka 1. članka 81. KZ/11. donesena prvostupanjska presuda, nastup zastare kaznenog progona produljen je za dvije godine prema članku 81. stavak 3. KZ/11. Žalbeni navodi optuženika koji su usmjereni na analizu isprava i nalaza i mišljenja vještaka i njegov zaključak da je posljednja isplata po spornim ugovorima izvršena u travnju, a ne u svibnju 2003. godine, kako mu se to stavlja na teret i za koji vremenski period je oglašen krivim, predstavljaju obrazlaganje žalbene osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne povrede kaznenog zakona odnosno nastupa zastare kaznenog progona.

10.4. Međutim, u pravu je optuženik da je prvostupanjski sud dodavanjem u pravnu oznaku djela članka 52. KZ/11., čime je optuženik proglašen krivim zbog produljenog kaznenog djela poticanja na zlouporabu povjerenja u gospodarskom poslovanju, iako se optužnicom ne tereti za produljeno kazneno djelo, povrijedio kazneni zakon na štetu optuženika. Naime, ispravno se optuženiku stavlja na teret da je počinio kazneno djelo iz članka 246. stavak 2. u vezi stavka 1. i članka 37. stavak 1. KZ/11., iako je djelo počinjeno u vrijeme važenja Kaznenog zakona iz 1997. ("Narodne novine" broj 110/97., 27/98. – ispravak, 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03., 105/04., 84/05. – ispravak, 71/06., 110/07., 152/08., 57/11. i 77/11.; nastavno: KZ/97) jer postoji pravni kontinuitet između kaznenog djela iz članka 337. stavka 4. u vezi sa stavkom 1. KZ/97. i kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi stavka 1. KZ/11., a potonji zakon je blaži za počinitelja. Naime, u nizu odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzet je stav da kazneno djelo iz članka 337. stavka 4. u vezi sa stavkom 1. KZ/97. ima pravni kontinuitet s kaznenim djelom iz članka 246. stavka 2. u vezi stavka 1. KZ/11., te da neovisno o propisanoj kazni, treba primijeniti KZ/11. To stoga što su pravnim shvaćanjem Kaznenog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV K-4/2012-7 izmijenjene visine neodređenih vrijednosti kao zakonskih obilježja kaznenih djela pa, tako, zakonsko obilježje "znatna imovinska korist", odnosno „znatna šteta“ kod kaznenog djela iz članka 246. stavak 2. KZ/11. postoji kad vrijednost imovinske koristi, odnosno štete prelazi 60.000,00 kuna, a što je sada suglasno odredbi članka 87. stavka 29. KZ/11., što je za optuženika povoljnije u odnosu na vrijednost zakonskog obilježja kaznenog djela od preko 30.000,00 kuna, važećeg u vrijeme počinjenja ovog djela, jer se primjenom novih iznosa neodređenih vrijednosti kao zakonskih obilježja u konkretnom slučaju smanjuje potrebna kriminalna količina za počinjenje tih kaznenih djela. Međutim, prvostupanjski sud, mijenjajući pravilnu pravnu oznaku djelu, kako je to prethodno obrazloženo, na način

da je optuženik počinio, ne jedno, nego produljeno kazneno djelo poticanja na zlorabu položaja i ovlasti iz članka 246. stavak 2. u vezi stavka 1. KZ/11. proglašava optuženika krivim da je ostvario bića istih kaznenih djela koja čine jedinstvenu cjelinu povećavajući time kriminalnu količinu odnosno intenzitet protupravnog postupanja. Iako optuženik navedenu povredu kaznenog zakona na štetu optuženika pogrešno tumači kao prekoračenje optužbe, sadržajno pravilno obrazlaže da prvostupanjski sud nije mogao primijeniti odredbu članka 52. KZ/11. pa je u tom dijelu osnovana žalba optuženika i prihvaćanjem njegove žalbe valjalo je preinačiti pobijanu presudu u pravnoj oznaci djela na način kako je to i stavljeno optuženiku na teret izmijenjenom optužnicom od 17. ožujka 2023.

11. Pobijana presuda ispitana je i sukladno članku 476. stavku 1. točki 2. ZKP/08. te nije utvrđeno da bi bila počinjena neka druga povreda kaznenog zakona na štetu optuženika na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

11.1. Pobijajući pravilnost činjeničnih utvrđenja, optuženik u žalbi ponavlja navode koji su bili predmet analize prvostupanjskog suda pa tako osporava da bi inkriminirano razdoblje obuhvaćalo period od 30. kolovoza 2001. do 13. svibnja 2003. jer je posljednja stvarna isplata izvršena 23. travnja 2003., da se nije radilo o fiktivnoj već stvarnoj suradnji pa da se onda ne može raditi "o nečemu što bi bilo na štetu S." koji je uspješno poslovao i dvije godine nakon otvorenog stečaja što je upravo i bio cilj sklapanja spornih ugovora te da vjerovnici koji su podnijeli prijedlog za pokretanje stečajnog postupka ne mogu biti oštećenici predmetnog kaznenog djela, dok nije dokazano niti da bi optuženik "učvrstio" odlučnost F. M. na sklapanja ugovora pa time nije dokazano da bi optuženik bio poticatelj.

11.2. Prvo valja naglasiti da u postupku nije bilo osporeno da je sklopljen Ugovor o pružanju usluga između TD S. d.d., kao korisnika usluga i TD F. d.o.o. zastupan po direktoru optuženom Z. S., kao davatelja usluga, kojim je ukupno poslovanje TD S. d.d. preusmjereno na račun TD F. d.o.o., pri čemu se TD S. d.d. za korištenje poslovnog računa obvezalo plaćati naknadu TD F. d.o.o. u visini od 2% od ukupnog prometa po tom računu, koja naknada je povećana aneksom tog Ugovora na 6% od ukupnog prometa po istom računu, na osnovu čega je isplaćen TD F. d.o.o. iznos od ukupno 3.052.106,00 kuna/ 405.084,08 eura, a sve za vrijeme trajne blokade računa TD S. d.d. koja neprekinuto traje od 28. lipnja 1998. i stvarne nemogućnosti daljnjeg poslovanja zbog nelikvidnosti.

12. U odnosu na žalbene navode koji se odnose na vrijeme počinjenja djela, ispravno je prvostupanjski sud prihvatio nalaz i mišljenje vještaka u odnosu na provedene transakcije, a nije prihvatio prigovor optuženika, koji sada ponavlja i u žalbi, da konto kartica društva S. ..., a iz koje da bi proizlazilo da je posljednja transakcija bila ..., ne predstavlja plaćanje društva S. prema društvu F. po spornim ugovorima, nego da je toga dana izvršeno storniranje računa pa ne može "ući u činjenični opis kao šteta – dio bića kaznenog djela". Naime, iz provedenog knjigovodstveno-financijsko vještačenja po stalnom sudskom vještaku I. F. proizlazi da je razdoblje "poslovne suradnje" na temelju Ugovora o pružanju usluga najma žiro računa trgovačkog društva F. d.o.o. S., trgovačkom društvu S. d.d. od 30. kolovoza 2001. i Aneksa toga ugovora od 12. kolovoza 2002., razdoblje od 3. listopada 2001. zaključno do 13. svibnja 2003. te su u navedenom razdoblju za društvo S. d.d. bili ostvareni troškovi platnog prometa po Ugovoru s društvom F. d.o.o. u ukupnom iznosu od 3.073.106,08

kuna. Dakle, i radnja storniranja računa, kako to ispravno zaključuje prvostupanjski sud, je radnja kojom se određuje ukupna visina pribavljene imovinske koristi za društvo F. d.o.o., a time i visina štete prouzročene društvu S. d.d.

12.1. Nadalje, neosnovano optuženik osporava svoju namjeru navodima da je stvarna namjera bila da se na ugovoreni način omogući nastavak poslovanja blokiranog društva S. d.d., a činjenica da sporni ugovor nije sukladan odredbama Zakona o platnom prometu ukazuje da se radi o prekršajnoj, a ne kaznenoj odgovornosti dok razlika od 4% u naknadi po ugovoru i aneksu je njegova osobna naknada za dodatna poslovna savjetovanja i time je koristio društvu S. d.d. u vrijeme koje je bilo nepovoljno za gospodarstvo u cijeloj Republici Hrvatskoj.

12.2. Sud prvog stupnja je s pravom otklonio ovakvu obranu optuženika ocjenjujući da je ona usmjerena na oslobađanje od kaznene odgovornosti jer niti ovom sudu drugog stupnja nije uvjerljivo da bi optuženik postupao u poslovanju, kao direktor i vlasnik TD F. d.o.o. S., motiviran isključivo uspjehom i nastavkom poslovanja TD S. d.d. V., društva s kojim nije ni na koji način upravljački ili vlasnički povezan, imajući "u vidu i socijalni kontekst" i općenito "nepovoljno vrijeme na gospodarstvo u cijeloj RH" pri čemu ne spori da su Ugovor o pružanju usluga između TD S. d.d., kao korisnika usluga i TD F. d.o.o., kao davatelja usluga, te Aneks tog Ugovora bili protivni članku 8. i članku 18. Zakona o platnom prometu u zemlji, dakle, ne spori svijest o protuzakonitom postupanju.

12.3. Da tome nije bilo tako, ne ukazuje samo činjenica da je optuženik, koristeći nelikvidnost i blokadu računa TD S. d.d., potaknuo ugovaranje korištenja poslovnog računa TD F. od strane TD S. d.d. uz naknadu, već na suprotno ukazuju i optuženikovi daljnji žalbeni navodi i to da se TD S. d.d. za korištenje poslovnog računa obvezalo plaćati naknadu TD F. d.o.o. u visini od 2% od ukupnog prometa po tom računu, povećanu Aneksom Ugovora na 6% od ukupnog prometa po istom računu pri čemu je "4% osobna naknada njemu na dodatna poslovanja savjetovanja." Doista je neuvjerljivo da bi optuženik, ni na koji način vezan uz upravljačku ili vlasničku strukturu TD S. d.d., svjesno kršio zakon samo kako bi omogućio nastavak poslovanja blokiranog TD S. d.d., a da s pri tome nije postojao cilj pribavljanja protupravne imovinske koristi uz neosporenu činjenicu da je TD F. d.o.o. na temelju spornih ugovora isplaćen iznos od 405.084,08 Eura, od čega je od 12. kolovoza 2002. optuženik sebi isplaćivao "razliku od 4% kao osobnu naknadu", kako to sam ističe u žalbi. Pitanje postojanja namjere, kao subjektivnog odnosa počinitelja prema djelu, se izvodi upravo na temelju ovih objektivnih okolnosti, a širenje problema na kontekst koristi za društvo, izbjegavanje štrajka, isplata plaća radnicima, isplate naknade šteta i ispunjavanje drugih vitalnih obveza za opstanak drugog društva - društva S. d.d. V. je pokušaj relativiziranja činjenice da je optuženik postupao protupravno.

12.4. Neosnovano optuženik osporava svoje radnje poticanja, iako ispravno navodi da je i "učvršćivanje" volje, prema pravnoj teoriji i sudskoj praksi, također oblik poticanja, kada se povežu u cjelinu pravilna utvrđenja prvostupanjskog suda i to da je optuženik naveo da je sve bilo rezultat razgovora i dogovora koji su u konačnici doveli do zaključenja Ugovora i Aneksa ugovora te da je imao iskustvo i znanje koje može pomoći S. d.d. da nastavi svoje poslovanje što je isticao u razgovorima, da društvo F. d.o.o. izvan spornih poslova odrađivanih za S. d.d. nije imalo drugih

poslova, da iz iskaza svjedoka F. M., predsjednik uprave S. d.d., proizlazi kako je optuženi Z. S. upravo radi sklapanja predmetnog Ugovora osnovao tvrtku i ustupio društvu S. d.d. dva računa, što je sukladno i povijesnom izvratku iz registra Trgovačkog suda u Splitu za društvo F. d.o.o. iz kojeg proizlazi da je zahtjev za osnivanje podnesen 3. kolovoza 2001., upis u sudski registar izvršen je 10. kolovoza 2001. dok je predmetni Ugovor zaključen 30. kolovoza 2001.

13. Sva ova utvrđenja suda prvog stupnja kao ispravna prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, jednako kao i potpuno pravilno rezoniranje suda prvog stupnja da je neuvjerljiva obrana da optuženikove radnje nisu rezultat unaprijed stvorene namjere stjecanja protupravne imovinske koristi za njegovog društvo već su rezultat volje da drugo društvo uspješno posluje.

14. Slijedom svega navedenog, a budući da optuženik žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilna utvrđenja odlučnih činjenica prvostupanjskog suda, a time niti zaključak iz pobijane presude da je optuženik kaznenopravno odgovoran za sve radnje opisane u izreci pobijane presude, to njegova žalba zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

15. Iako se optuženik izrijeckom ne žali zbog odluke o kazni, njegova žalba zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede kaznenog zakona u sebi sadrži i žalbu zbog te osnove (članak 478. ZKP/08.).

15.1. Sud prvog stupnja je, cijeneći okolnosti na strani optuženika koje, prema odredbi članka 47. stavka 1. KZ/11., utječu na izbor vrste i mjere kazne, pravilno olakotnim cijenio optuženiku dosadašnju neosuđivanost, njegovu životnu dob, obiteljske prilike, narušeno zdravstveno stanje, vrijeme proteklo od počinjenja kaznenog djela pri čemu se radi o razdoblju od nepunih 20 godina, dok se činjenica "korektnog držanja pred sudom" podrazumijeva i očekuje pa ne predstavlja olakotnu okolnost. Nadalje, pravilno je prvostupanjski sud otegotnim cijenio visinu protupravne imovinske koristi pribavljene za društvo F. d.o.o. u kojem je bio jedini osnivač i direktor, time i visinu štete prouzročene za društvo S. d.d., koja šteta do danas nije podmirena, te daljnje posljedice nastale kaznenim djelom, a koje se ogledaju u šteti proizašloj za sve vjerovnike društva S. d.d., odnosno za društvo S. d.d. u stečaju kao pravnog sljednika toga društva. Međutim, same okolnosti zaključenja spornih ugovora, a predstavljaju podlogu i način počinjenja ovog kaznenog djela, i činjenice koje su vezane uz "konzultantske usluge" optuženika, a nisu obuhvaćene činjeničnim opisom djela i nisu bile niti predmet raspravljanja, ne predstavljaju otegotne okolnosti u ovom postupku. Pored navedenog, potrebno je cijeniti i da je optuženik imao najviši stupanj krivnje jer je postupao s izravnom namjerom I. stupnja, potpuno je ubrojiv i imao je punu svijest o protupravnosti.

15.2. Na temelju prethodno navedenog, ocjena je drugostupanjskog suda da je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da je kazna zatvora u trajanju od jedne godine primjerena počinjenom kaznenom djelu, ličnosti počinitelja i stupnju njegove krivnje te ispravno zaključio da za ostvarenje svrhe kažnjavanja nije potrebno izvršenje kazne zatvora ispravno ocjenjujući da optuženik i bez izvršenja kazne neće više činiti kaznena djela s obzirom na njegovu dosadašnju neosuđivanost, kako prije tako i nakon počinjenja predmetnog kaznenog djela što upućuje na zaključak da se ne radi o osobi sklonij činjenju kaznenih djela, povezujući navedeno s optuženikovom

životnom dobi i obiteljskim prilikama pa je optuženiku primjereno izreći uvjetnu osudu prema članku 56. KZ/11.

15.3. Slijedom navedenog, ocjena je ovog drugostupanjskog suda da se u konkretnom slučaju svrha kažnjavanja, u smislu individualne i generalne prevencije, ne može ostvariti blažom kaznom od izrečene time da preinačenje prvostupanjske presude u pravnoj oznaci djela nije dovelo u pitanje pravilnost odluke suda prvog stupnja prilikom odmjeravanja kazne te je optuženik, a u nedostatku žalbe državnog odvjetnika, na temelju članka 246. stavak 2. KZ/11. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine, a temeljem odredbe čl. 56. KZ/11. izrečena je uvjetna osuda, pa se kazna zatvora u trajanju od 1 godine neće izvršiti ako optuženik u roku od 3 godine ne počini novo kazneno djelo.

15.4. Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog odluke o kazni.

16. Iako se uvodno optuženik ne žali zbog odluke o imovinskopravnom zahtjevu, sadržajno obrazlaže ovu žalbenu osnovu navodima da u drugom predmetu optuženi M. nije obvezan na plaćanje imovinskopravnog zahtjeva kao niti optuženi Č. koji "plaća dobit koju je navodno ostvario u konačnici" pa "teško da sve ovo može biti pravilno i na zakonu utemeljeno". Suprotno tim žalbenim navodima, oštećenom trgovačkom društvu S. d.d. u stečaju je dosuđen imovinskopravni zahtjev i na plaćanje istog je obvezan optuženik dok je u odnosu na odgovorne osobe društva S. d.d. postupak razdvojen te odluke koje su donesene u tim postupcima nisu predmet razmatranja u ovom kaznenom postupku. Neovisno tome valja naglasiti da u odnosu na imovinskopravni zahtjev postoji solidarna odgovornost supočinitelja, a kako je kazneni postupak pokrenut protiv ukupno 9 optuženika razdvajan to osnovano prvostupanjski sud obvezuje optuženog Z. S., jedinog optuženika u ovom postupku, na platež imovinskopravnog zahtjeva u cijelosti, pa stoga nije osnovana žalba optuženika niti iz tog osnova.

17. Slijedom navedenog, na temelju članka 486. stavak 1. i članka 482. ZKP/08., odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 28. veljače 2024.

Predsjednik vijeća:

Ivan Turudić, univ.spec.crim.